تل افغان

www.talafghan.com

خپلواکه ، ناپېيلي ، ټولنيزه او فرهنګي وېب پاڼه

ډاکتر سید نصیر احمد
په نیدرلند کې د افغاني کلتوري ټولنې مشر

ډاکتر همایون کامران چې ما پېژانده

درنو هیوادوالو !

د سږ کال د فبروري میاشتې په ۲۲ نېټه د ۱۲ بجو شاوخوا مې یو دوست راته تلیفون وکړ او ویې پوښتل، چې د نجیب کامران په نامه یو ځوک په کابل کې پېژنې او که نه؟ خو ما ورته وویل که د ډاکتر صیب همایون کامران ورور وي، نو پېژنم یې ! ځکه چې یوه موده زما همټولګی ؤ، خو د افغانستان له نا خوالو سره مو دا دي له ۳۰ کلونو راایسه له یو او بل سره نه دي لیدلي، خو په هر صورت خیرت خو ؤ ! څه خو به نه وي پېښ شوي؟ نو دوست مې راته وویل، چې ډاکتر صیب همایون کامران نن سهار په حق رسېدلی دی !

له دغه زړه بوږنونکي خبر سره هک پک پاتې شوم، نو خپل دوست ته مې وویل، چې ډاکتر صیب خو لیه ۶۰ کلن شوی هم نه ؤ، نو څه به پېښ شوي وي؟ ډېر وخته یې له دې فاني دنیا سترګې پټې کړې ! خدای دې پرې ورحمېږي او د فردوس جنتونه دې یې ورپه برخه کړي ! ډاکتر صیب خو ډېر خوشخلقه، د ځانګړې پوهې شخصیت ؤ او افغانانو ته یې په افغانستان کې او په مهاجرت کې ډېرې مرستې کړې وې، خدای دې یې هجرونه ورکړي !

وروسته له دغو خبرو مې د ډاکتر صیب له مېرمنې آغلې دکتورس ګلاندامې سره اړیکې ټینګې کړې او د مرحوم ډاکتر همایون کامران د مړینې په اړه مې مالومات تر لاسه کړل، خپل تسلیت مې ورته څرګند کړ او له څښتن تعالی نه مې ورته د جمیل صبر غوښتنه وکړه ! او د همکاري وړاندیز مې ورته وکړ، خو پروګرام دا سې سنجول شوی ؤ، چې د جنازې لمونځ به د چهارشنبې په ورځ په اوتریخت ښار کې تر سره شي او میبت به یې د جمعې په ورځ افغانستان ته انتقال شي او په پلرنۍ هدیره کې به خاورو ته وسپارل شي.

دا دي د ډاکتر همایون کامران د مړینې څومه ورځ ده، خو دوستان یې په اړه یو او بل ته تلیفونونه کوي او خپله خواشیني د دغه شخصیت د بې وخته مړینې په اړه څرګندوي او د تېرې چهارشنبې په ورځ یې په جنازه کې په سلهاوو تنو ګډون کړی ؤ او د جنازې لمونځ د اوترېخت په سیمه د مراکویانو په جومات

کې تر سره شو، چې یو شمېر افغانانو له انګلستانه، جرمني، بلجیم او یو شمېر نورو اروپایي ملکونو څخه تشریف راوړی ؤ او د جنازې په لمانځه کې یې ګډون وکړ، خو نن سبا ډېر افغانان د ویر په ټغر ناست دي او له لویه خدایه مرحوم ډاکټر همایون کامران ته د فردوس جنتونو دعاوې کوي.

له مرحوم ډاکتر صیب همایون کامران سره زما دوستي ډېرې ژورې ریښې لري. ما د لومړي ځل لپاره ډاکتر صیب همایون کامران د جوزجان ولایت د شبرغان په ښار کې زموږ په کور کې ولید، کله چې ډاکتر صیب نوی د شبرغان ښار د عامې روغتیا د آمریت د سرپرست او د داخله ناروغیو د ډاکتر په توګه ګومارل شوی ؤ.

وروسته له یو څه مودې د ډاکتر صیب مور، مېرمن او کشر ورور ښاغلی نجیب کامران، چې او سمهال د کابل ښار د ښوونې او روزنې رئیس دی، د شبرغان ښار ته راکډه شول، نو د ډاکتر صیب کورنۍ به تل زموږ کورته راتلله او زموږ د کورنیو ډېرې نیژدې اړیکې وې. د ډاکتر صیب پلار مرحوم (احمد جان کامران) زما د پلار ډېر ښه ملګری ؤ او ډاکتر صیب همایون کامران ته هم زما پلار د کشر ورور په سترګه کتل.

له تصادف سره سم د ډاکتر صیب کشری ورور ښاغلی نجیب کامران زما همټولګی شو، چې په ټولګي کې زموږ دویم نومره ؤ، خورا هوښیار او ځیرک ماشوم ؤ، نو د کورني اړیکو پر بنسټ زما او ښاغلي نجیب کامران اړیکې هم ټینګې شوې، خو ژوند داسې راغی، چې وروسته له یوې لنډې مودې ډاکتر صیب همایون کامران بل ځای ته تبدیل شو او کورنۍ یې هم له شبرغانه کډه وکړه او زما اړیکې له ښاغلي نجیب کامران سره وشلېدلې او افغانستان هم جنګونو پر سر واخیست.

مګر ژوند له تخنیکي پرمختګ سره غبرګ پر مخ ځي او خلک یو او بل بیا سره ویني او یا پېدا کوي، نو څو ورځې مخکې ما هم د افغانستان د ملي تلویزیون په یوه خپرونه کې د ښاغلي نجیب کامران مرکه له ښاغلي کلاتوال سره ولیده، چې د کابل ښار او د افغانستان د ښوونې او روزنې په برخه کې یې مالومات ورکول، نو زه له دې نه وم خبر، چې دوې ورځې وروسته به د تلیفون په کرښه د ډاکتر صیب همایون کامران د مړینې خبر هم واورم.

همداسې چې د افغانستان د وروستیو لسیزو د ناخوالو سره ډېر خلک له یو او بله یا ورک شول او یا هم لیرې، نو له ښاغلي همایون کامران سره هم زموږ اړیکې پرې شوې، ځکه چې افغانستان په جګړو کې لاهو شو او د هېواد امنیت له منځه لاړ. له بل پوله په مملکت کې نه تلیفوني سهولتونه ول او نه هم ترانسپورتي امکانات. په ۱۹۸۵ میلادي کال زه هم د زده کړو لپاره د بېلاروسیې هېواد ته ولاړم، چې وروسته له ۱۹۸۷ میلادي کاله مې حتی له خپلې کورنۍ سره هم لږ تر لږه د څو کلونو په بهیر کې ارتباط قطع شول، یوازې په ۱۹۹۱ میلادي کال په دې وتوانېدلم، چې خپل پلار، مور، وروڼه او خویندې ووینم، خو وروسته له ۱۹۹۱ کاله زما اړیکي له افغانستانه سره بشپړ وشلېدلې، مګر د طالبانو له راتګ سره سم په افغانستان کې هلته او دلته موبایل تلیفونونه راپیدا شول، نو ما هم وکولی شول، چې وروسته له ۱۹۹۸ میلادي کاله د لومړي ځل لپاره له خپل پلار سره خبرې وکړم او له خپلې کورنۍ مې واورېدل، چې زموږ مور لیه په ۱۹۹۱ میلادي کال کې په حق رسېدلې ده. د مور مرګ د اولاد لپاره څه مانا او اغېز لري، هغه بیا بېله خبره ده او د دې لیکنې موخه نه ده، ځکه نو دغه لیکنه د مرحوم ډاکتر همایون کامران په ژوند او شخصیت پورې محدودوم.

کله چې وروسته له ۱۹۹۲ میلادي کاله د مهاجرتونو، بله څپه پیل شوه او دا ځل د افغانستان د کمونیستي واکمنیو چارواکي هم دې ته اړ شول، چې بهرنیو ملکونو ته وتښتي او د مهاجرت ژوند خپل کړي، نو ګڼشمېر افغان کډوال د روسیې مسکو ښار ته هم راغلل، نو په مسکو کې ښاغلی ډاکتر همایون کامران د ملل متحد په یوه څانګه کې د افغان مهاجرینو د کومېټې د مشر په توګه وټاکل شو او له ګڼشمېر افغانانو سره یې د مهاجرت په برخه کې مرسته وکړه. هغه مهال زه په بېلاروسیه کې وم او څو

ځله مې نيت وکړ، چې مسکو ته ولاړ شم او له ښاغلي ډاکتر صيب همايون کامران سره ووينم، خو له ډېرو مصروفيتونو سره په دې ونه توانېدلم چې ښاغلی ډاکتر همايون کامران په روسيه کې ووينم.
وايي، چې څوک خپل قسمت ته تغير نه شي ورکولی او هغه به يې په ژوند کې پېښېږي، چې څه يې په تقدير کې ليکل شوي وي، نو ما هم له ډاکتر صيب همايون کامران سره وروسته له دوو لسيزو په هالند کې وليدل، چې ژوند بيا له يو ښه، پوه او پاک شخصيت سره مخامخ کړم او د مهربان ډاکتر صيب د پوهې سيوری راباندي خپور شو، چې د ډاکتر صيب په هڅوني او سپارښتونو موږ يو شمېر افغانان د دې جوګه شولو، چې په نيدرلند کې د افغاني کلتوري ټولنې بنسټ کېږدو او ښاغلی همايون کامران يې د مشورتي جرګې غړی شو.
د افغاني کلتوري ټولنې په اداره کې د دغه ټولنې مشورتي جرګې خورا غوره رول لوباوه، خو له به مرغه بايد ياده شي، چې افغاني کلتوري ټولنې خپل ګڼشمېر درانه غړي د وروستيو څو کلونو په بهير کې سر بله پسې له لاسه ورکړل، چې لومړی زموږ خوږ ژبی شاعر عبدالمالک پيغام د موټر په يوه حادثه کې د ۲۰۰۰ ميلادي کال د اکتوبر مياشتې په پيل کې په حق ورسېد، بيا زموږ سياستوال او ليکوال محمد علم بڅرکي له فاني دنيا سره ودا وکړه، څو کاله مخکې مرحوم ميرزا علم حميدي، چې د زړه د ناروغي له کبله وروسته له عملياته په حق ورسېد، خو تېره اونۍ د افغاني کلتوري ټولنې د مشورتي شورا بل غړی اروابناد ډاکتر همايون کامران هم له ورپېښې ناروغي سره له دې دنيا سترګې پټې کړې او ابدي ژوند يې خپل کړ، خدای دې دوی ټول وبښي او د فردوس جنتونه دې يې ورنصيب کړي.
په نيدرلند کې به ډاکتر صيب همايون کامران تل زما کور ته راتللا او شپې ورځې به يې د افغانستان په اړه خپله خواشيني څرګندوله او د افغانستان د اداري او تحصيلي پرمختګ په اړه به يې خپلې اند ښنې يادولې او دا به يې ويل، چې افغانان بايد په پوهه سمبال شي، افغاني ماشومانو ته بايد د ښوونې او روزنې امکانات جوړ شي او په افغانستان کې بايد امنيت او سوکالي راشي.
ډاکتر همايون کامران به د افغاني کلتوري ټولنې د اداري په برخه کې او د پوهنيزو سيمينارونو د سمون په اړه به يې ډېرې ارزښتناکه مشورې ورکولې او د ټولنې د جوړېدو له پيله د ژوند تر وروستۍ شېبې د ټولنې په ټولو اړخونو کې يو فعال لاربښود ؤ او د ټولنې د کارونو لپاره يې مشورې ډېرې ارزښتناکه او ګټورې وې او تل به يې د ټولنې په غونډو کې فعاله ونډه لرله.
ډاکتر همايون کامران د ډېرو ښو اخلاقو څښتن ؤ او د خپل اولاد تر څنګ يې د نورو افغانانو په ښوونه او روزنه کې ډېر غوره رول لوبولا. په اروپا کې يې د افغاني کلتوري خوځښتونو په ګڼشمېر غونډو کې ګډون کولا او په علمي سيمينارونو کې يې فعاله ونډه درلوده. کله به چې د اروپايي ملکونو يوې غونډې ته موږ ګډ تللو، نو د سفر په بهير کې به په موټر کې يوه ځانګړې فضا وه. د ډاکتر صيب په بنډار به د سفر په ستومانتيا نه پوهېدلو، ځکه چې ډاکتر صيب به د ټولنيز ژوند پېښې د عيني شرايطو او د خلکو په افسانوي کيسو کې رانغښتې وې، چې په هر بحث کې به يې د انسان پام ډېرو ټولنيزو پرابلمونو ته اړولا، خو ډاکتر صيب به يوازې پرابلم نه يادولا، نو هرو مرو به يې د پرابلمونو د حل لاره هم څرګندوله، چې د مرحوم ډاکتر همايون کامران بحث به يې نور هم خوندور او په زړه پورې کړ.
کله چې امريکايانو په ۲۰۰۱ ميلادي کال په افغانستان يرغل وکړ، نو ډاکتر صيب لکه نورو افغانانو غوندې ډېر غمجن ؤ، نو هغه شپو ورځو کې يې ما ته تليفون وکړ، چې غواړي زما سره ووينې، نو يوه ورځ زما کره راغی، خو کله به چې ډاکتر صيب زما کره راغی، نو زموږ بنډار به جوړ شو او د افغاني کلتوري ټولنې او د افغانستان د خوالو او ناخوالو په اړه به مو هر اړخيز خبرې وکړې، مګر هغه مهال زما او د ډاکتر صيب خبرې پر امريکايي يرغل پيل شوې او د افغانانو په ناخوالو ختمې شوې، ځکه چې امريکايانو په ژمي کې د سړې هوا، بې کوري او غربت په ترخ کې پر افغانستان يرغل کړی ؤ، نو زموږ خبرې هم د مظلومو افغانانو د کړېدلو او وږلو په اړه وې.

ډاکتر صیب همایون کامران د خبرو په ترڅ کې راته وویل، چې کله ستا پلار را په یاد شي، نو داسې ګومان کوم، چې د امریکایانو زوال به هم لکه د روسانو غوندې هرومرو په افغانستان کې وینم، نو ما ورته وخندل، چې زموږ مشران وايي، چې هغوی د زړو غوړیو ځوانان ول، نه لکه نني ځوانان، چې په نباتي غوړیو یې هډونه غټ شوي دي ! نو زما پلار به هم تل ویل، چې ما عمر په زړو غوړیو تېر کړی، نو ډاکتر صیب کړس په خندا شو او ویې ویل، چې زموږ په مشرانو کې یو خاص ذهنیت او هېوادپالنه وه.

نو ما ورغبرګه کړه، چې څنګه دې د امریکا زوال هغه وخت درپه یاد شي، چې زما پلار دې په ذهن کې دروګرځي، هغه خو نه قوماندان ؤ او نه هم کوم زور واک او نن سبا هم د خدای په هیله ژوند کوي، خو ډاکتر صیب وویل، چې هغه یو قومي مشر دی، د هغه په اغیز او زور ته نه پوهېږې، ښه ویل شوی، چې په خپل کور کې په پیغمبري څوک نه مني.

ډاکتر صیب خپلو خبرو ته دوام ورکړ او ویې ویل، چې زه به دې د پلار یوه کیسه درته وکړم، نو ما ورغبرګه کړه ، چې پیل یې کړه او هغه نکل داسې پیل کړ: د ثور انقلاب له پیله، نو ما ورغبرګه کړه، چې د غویو غوبل ښیي، خو ډاکتر صیب بیا په خندا شو، چې سره غمیزه به یې وبولو ! نو کله چې زه په شبرغان کې د ډاکتر په توګه وګومارل شوم، نو ته هغه موده، ډېر وړ وې، خو پلار دې زموږ له کورنۍ سره نیژدې اړیکې درلودلې او زه به تل ستاسو کره درتلم او له پلاره سره دې ډېرو ځایونو ته تللم او د ډېرو موضوعاتو په اړه به مو خبرې کولې او مشورې به مو یو او بل ته ورکولې. پلار دې یو ډېر ځانګړی سړی دی، نو یوه ورځ یې راته تلیفون وکړ، چې نن ماښام به په اتو بجو د آقچې په بندر کې له ملکي روغتونه هسک د سرک تر څنګ ودرېږه، چې بیا دواړه یو ځای ته ځو !

ډاکتر صیب زیاته کړه، چې دا مهال مجاهدین نوي پیدا شوي ول او د افغانستان په بېلابېلو سیمو کې یې جنګونه پیل کړي ول، نو ما ورسره ټوکه وکړه، چې مخکې خو دغه بلاوې تاسو اشرار بلل، نو نن څه وشول، چې مجاهد دې یاد کړل ! خو ډاکتر صیب په ډېر ورین تندي په موسکا شو، چې نه له پیله مجاهدین ول، څکه په ملحدینو پسې یې راخیستې وه، نو داوړو سره وخندل.

ډاکتر صیب خبرې اوږدې کړې او ویې ویل، چې پلار دې دقیق په اتو بجو د شپې د آقچې بندر ته راورسېد ، نو په یو روسي جیپ کې په مخکني سېټ کې ناست ؤ. نو ما بیا ورسره ټوکه وکړه، چې زما پلار هم لکه چې د هټلر خبره اورېدلې وه، چې «هر وخت په معین وخت !» نو څکه دقیق په اتو بجو یې ځان دررسولی ؤ، نو ډاکتر صیب سر وخوځوا او ویې ویل، چې زموږ مشران ډېر قومي خلک دي او پخپلو ژمنو ته وفادار دي، نو ستا پلار هم ډېر جدي او با پرنسیپه سړی دی.

ما ورغبرګه کړه، چې ډاکتر صیبه لنډه دا وایه، چې په کومه خوا یې بوتلې ! نو ډاکتر صیب داسې وویل: په کومه خوا یې بوتلم !، چې رښتیا ووایم حتی زه خو اوس هم نه پوهېږم، مګر له ښاره ووتلو او مخه مو په دښته کړه، خو داسې یوه دښته وه، چې نه یې سر مالوم ؤ او نه هم بر، نو لکه د لیلا دښته په خړو شګو پټه وه، چې نن سبا یې غاټول د شهیدانو په وینو روزل کېږي ! ډاکتر صیب زیاته کړه: په زړه کې مې تېر کړل، چې نورباba ما چېرې بیايي، نه چې وژلو ته مې بیايي، څکه چې ستا د پلار خو له حزبیانو سره هسې هم جوړه نه وه او له بل پلوه ستا پلار ته دا هم مالومه وه، چې زه د حزب یو فعاله غړی وم ! زه په خپلو سوچونو کې لاهو وم، چې پلار دې راباندې غږ وکړ ! ببغمه اوسه، تاته څوک پورته هم نشي کتلی ! ورته په خندا شوم او ورته مې وویل چېرې چې آغا صاحب تاسو وی، نو زړه مې تل ډاډه وي، خو په زړه کې مې تېره کړه، چې خلک وايي: نورباba بزرګ دی، نو هغه مهال ستا پلار ما ته هم بزرګ ښکاره شو. ما ورته وخندل او ورغبرګه کړه، چې کله خلک د پېښو تر اغیز راشي، نو ډېر خلک به ورته بزرګان ښکاره شي !.

ډاکتر خبره اوږده کړه: زه د خپلو سوچونو په څپو تود وم، چې نورباba بیا راباندې غږ وکړ: ما درته وویل چې بې ځایه چورتونه مه وهه !

موږ له ۵ ګړیو ډېر مزل په دغو دښتو کې وکړ، چې تر ننه هم نه پوهېږم، چې ستا پلار چېرې بوولی وم. سربېره پر دې، چې د افغانستان ډېرې سیمې مې لیدلې دي، خو هغه ځای مې لیه اوس هم نه دی سېیي کړی ! خو وروسته له څو ساعتونو مزله یو داسې ځای ته ورسېدلو، چې چاپېریال ټول غرونه ول او د غرونو په منځ کې داسې یو کلی ؤ، چې د غره لمنې ته یې یوه لویه سوپه درلوده او ګرداګرد یې له لسو نه ډېر ګیسونه چاپېر ول، چې سیمه یې لکه سپوږمۍ روښانه کړې وه، تا به ویل، چې دلته لمر په نیمه شپه کې راختلی !.
کله چې دغه سوپې ته نیژدې زموږ موټر ودرېد، نو زموږ له راتګ سره سم خلک هم له خپلو ځایونو نه راپورته شول، له سوپې راښکته شول او زموږ په لوري رارهي شول، خو په زړه پورې خبره دا وه، چې دغه خلک ټول ډېر قوي هیکله او لکه نوربابا لوړ خلک ول، خو یو تو پییر یې درلود، چې ستا د پلار په سر یوه سپینه د سپڼسیو خولۍ وه او ږیره یې خرېیلې وه، خو د دغو غرنیو خلکو ږېرې اوږدې وې او د چا په سر لونګۍ وه او د چا هم دستار یا پټکي پر سر ول.
لومړی ټولو په غېږو روغبړ وکړ او ټېرونه یې سره ولګول، خو وروسته له روغبړه ټول په سوپه کېناستل او وروسته د قرآن اعظیم الشان له یوې سورې یې دعا وکړه، وروسته له دعا ډېره مجلله ډوډۍ راوړل شوه، چې خوند یې اوس هم زما نه هېرېږي. ډوډۍ مو چې وخوړله، نو جرګه پیل شوه او ټولو خبرې وکړې، خو د خبرو لنډیز دا ؤ، چې روسانو په افغانستان یرغل کړی او زموږ یو شمېر افغانان هم ورسره یو ځای شوي دي او په خلکو یې ظلم پیل کړی، افغانستان بې دیني او غلامي ته لمسوي او ملک یې په روسانو خرڅ کړی ! نو وروسته له ټولو بحثونو د جرګې پرېکړه وشوه، د روسانو پر ضد د جهاد فیصله وشوه او ټولو په جهاد کې د توفیق او خیر دعا وکړه.
د خبرو اترو بهیر تر نیمې شپې اوږد شو او په پای کې هر چا ته وظیفي ووېشل شوې او جرګه پای ته ورسېدله. په نیمه شپه کې بیرته ستا له پلاره سره مخ په کور راروان شو، خو په لاره مې له ځانه سره چورت واهه، چې ستا پلار نه له حزبیانو ویره لري او نه هم له جهادیانو، ځکه چې ستا پلار پوهېده چې زه د افغانستان د خلک دیموکراتیک ګوند غړی یم، خو بیا هم ستا پلار په وطنداري او کورني پېژندنې پر ما باور کړی ؤ، خو د نوربابا جرئت او مېړانه مې هیڅکړه نه وېرېږي، په رښتیا چې یو ملي او زړه ور شخصیت دی.
وروسته له څو ساعتونو مزله کله چې ښار ته راورسېدلو، نو لومړی یې زه خپل کور ته ورسوم او بیا ستا پلار له موټروانه سره خپل کور ته ولاړ، خو زما ذهن د هغو غرنیو خلکو په خبرو بوخت شو او تل به مې ویل، چې دغه خلک څوک ول او ستا پلار له کومه پیدا کړي ول ! مګر ستا له پلاره مې د پوښتنې جرئت هم نه درلود، ځکه چې هغه یو مشر سړی ؤ او په خلکو کې یې ډېر نفوذ درلود، نو خامخا یې په هره سیمه کې خلک پېژندل.
له دغه پېښې وروسته زه هم له شبرغانه تبدیل شوم او په بېلابېلو دندو وګومارل شوم، خو له هماغه ورځې، چې ستا له پلاره سره مې هغه افغانان ولیدل، چې د جهاد د پیلېدو فتوا یې ورکړه، نو ما به تل له ځانه سره ویل، چې که دغه خلک وي، نو د ثور انقلاب نه بریالی کېږي او هر وار به چې مجاهدینو چېرې حمله وکړه او دولتي ځواکونه به یې وځپل، نو په خیال کې به مې ستا پلار مخې ته ودرېد او هغه د نیمې شپې غونډه به مې له سترګو تېره شوه !
په دغه مهال ما له ډاکتر صیب سره ټوکه وکړه: لکه چې له همغه ورځې یې ستا مورال درمات کړی ؤ ؟ نو ډاکتر صیب په خندا شو، چې کاشکې یو د مورال خبره وی، بلکې اروا یې راته قبض کړې وه ! نو دواړه په خندا شو او د مېړني افغان ملت په مبارزه مو د ویاړ تنده ماته کړه.
درنو هیوادوالو ! ډاکتر صیب همایون کامران به هر کله ډېرې په زړه پورې پېښې یادولې او زما د پلار یادونه به یې راته کوله. وروسته له هر نکله به یې د امریکایانو په اړه ویل، چې دغو بدمرغو باید ستا له

پلاره سره مشوره کړې وی، ځکه چې هغه ته د افغاني ټولنې نبض مالوم ؤ او ویل به یې، چې زموږ خلکو ته وچه ډوډۍ او اوبه راورسېږي، نو خپل هېواد به له پرنګیو او یرغلګرو وژغوري او که کښتې او کشمش ورورسېدل نو له غلیم سره به د مرګ تر دمه ډغرې ووهي او شریعت به پلی کړي !

نو کله چې دغه خبرې راپه یاد شي، نو ټل ګومان کوم، چې د افغانستان داسې غیرتي خلک دي، چې انشاالله د امریکایانو زوال به هم په افغانستان کې وي، ستړه به یې ووځي او مختوري به له افغانستانه وشړل شي، خو ډاکتر صیب د خپلو خبرو په ترڅ کې دا وویل، چې له پلاره دې وپوښته چې د امریکایانو په اړه یې هم جهاد پیل کړی او که نه ! نو ما ورغبرګه کړه، چې هغه خو اوس له ۷۵ کلونو اوښتی او ډېر زېبېر شوی او د جهاد وسه نلري، خو موږ یې لاره تعقیبوو او انشاالله چې افغانستان به د یرغلګرو هدیره شي او بیا به یو خپلواک هیواد شي.

زما او د ډاکتر صیب خبرې تل په زړه پورې او د زړه له کومې وې او ځانګړی خوند یې درلود. د ډاکتر صیب له خبرو ما ډېر څه زده کول او په خبرو کې یې یو ځانګړی فلسفي تحلیل ؤ. یوه ورځ یې د ژوند په اړه خبرې کولې او د یو ناشناسه فیلسوف خبره یې یاده کړه، چې ویلي یې ؤ: ژوند لکه یو ګرځنده اورګاډی دی، چې په یو ناڅرګند لوري روان دی، یو ځای او بل ځای ودرېږي او یو څوک ترې ښکته شی، خو ریل خپل مزل ته دوام ورکوي او سورلۍ پکې ناسته وي، تر هغې چې بله ایستګاه راورسېږي او یو څوک ترې ښکته شي، نو ژوند هم همداسې دی، چې د هر چا وخت پوره شي، نو د ژوند له بېړۍ نه ښکته شي او ابدي آرام خپل کړي !

له بده مرغه د ۲۰۱۱ میلادي کال د فبروري په ۲۲ نېټه ښاغلی ډاکتر همایون کامران هم د ژوند له بېړۍ ووت او له فاني دنیا یې مخ ښه کړه او ابدي آرام یې خپل کړ، نو په همدغه ورځ ما هم د خپل خوږ لارښود ، مشر او همکار د مرګ خبر واورېد ، چې د خپلې کورنۍ او افغان ملت لپاره ستره ضایعه شوه او زما لپاره زموږ د خوندورو خبرو اترو او لیدو کتلو د پای ټکی شو ! خو د مرحوم ډاکتر همایون کامران لارښوونې، لیکنې او د ژوند هڅې به زموږ سره تلپاتې وي، چې د راتلونکي نسل لپاره به د پرمختګ، خپلواکي او انسانیت مشال وي.

په درنښت